

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku Dyrektora Zakładu Karnego w S.
przy uczestnictwie J.L. i Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G.
o uznanie za osobę stwarzającą zagrożenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania J.L.
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) przyznaje adwokatowi A.G. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w G. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł, wraz z należnym podatkiem od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną uczestnikowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania

w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do przesłanek przedsądu, ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.). Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2014 r., I CSK 510/13, nie publ.).

Uczestnik wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z zaniechania rozważenia i nieprawidłowego zastosowania art. 14 ustawy z 22 listopada 2013 r. o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzającymi zagrożenie życia i zdrowia lub wolności seksualnej innych osób (Dz.U. z 2014 r. poz. 24 ze zm.; dalej: „u.p.o.z.”), podczas gdy okoliczności wymienione w tym przepisie wymagają rozpoznania wniosku złożonego w sprawie w kontekście art. 1 pkt 3 u.p.o.z. Zdaniem skarżącego, Sąd Apelacyjny nie rozważył też wyników dotychczasowego postępowania terapeutycznego stosowanego wobec niego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy

wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego postanowienia nie pozwala stwierdzić, żeby skarga kasacyjna uczestnika była oczywiście uzasadniona w znaczeniu określonym wyżej. Zarzuty uczestnika sprowadzają się przede wszystkim do zakwestionowania podstawy faktycznej, na której Sąd Apelacyjny oparł rozstrzygnięcie, gdy tymczasem z motywów zaskarżonego postanowienia wynika, że Sąd ten zaakceptował ustalenia Sądu Okręgowego, a te bardzo szczegółowo relacjonują fakty odnoszące się do czynów popełnionych przez uczestnika, wymierzanych wobec niego kar, sposobu, w jaki funkcjonował w zakładach karnych ale także diagnoz, na temat przyczyn, które skłoniły uczestnika do popełniania przestępstw przeciwko zdrowiu i wolności seksualnej oraz terapii, jaką powinien przejść, w celu ograniczenia zagrożenia, które by stwarzał po zakończeniu odbywania kary i umożliwieniu mu opuszczenia zakładu bez poddania go właściwej terapii. Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia rzeczywiście wynika, że wobec uczestnika rozpoczęto pewne oddziaływanie terapeutyczne w związku ze stosowaniem zabezpieczenia orzeczonego w niniejszej sprawie, a Sąd Apelacyjny nie badał, jak ten proces terapeutyczny przebiega. Bazował jednak na dokonanych niespełna trzy miesiące wcześniej ustaleniach Sądu Okręgowego (postanowienia odpowiednio z 14 grudnia 2016 r. i z 7 marca 2017 r.), a przy tym podkreślił, że wyniki terapii oceniane są na bieżąco, w toku jej stosowania, gdy tymczasem orzeczenie wydane w sprawie

ma zmierzać do odpowiedzi na pytanie o samą celowość stosowania środków terapeutycznych wobec sprawców najpoważniejszych przestępstw już po zakończeniu przez nich odbywania kary pozbawienia wolności. Argumentacja przytoczona we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazuje na to, żeby Sądy *meriti* nie miały dostatecznych podstaw faktycznych do udzielenia odpowiedzi na to pytanie w stosunku do osoby skarżącego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

O wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi reprezentującemu uczestnika z urzędu orzeczono stosownie do § 4 ust. 1 § 5 w zw. z § 14 ust. 1 pkt 3 i § 16 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. poz. 1714 ze zm.).